

آیہ ۱۱۸ سورہ مبارکہ مائدہ

#کرونا_را_شکست_می_دهیم

آیہ ۱۱۶ سورہ مبارکہ مائدہ

✓ در این آیه حضرت عیسی (ع) به خداوند عرضه می‌دارد: "اگر بندگان گنهکار خود را عذاب کنی، بر تو ایرادی نیست، زیرا آنها بندگان تو هستند و چنانکه آنها را بیمارزی، تو عزیز و حکیمی."

✓ حقیقت این است که خداوند ارحم الراحمین بندگان را از ستمکاری خود امان داده است (هرگز از خداوند ستمی به بندگان نمی‌رسد)، ولی در هر حال هیچ کس را حق و یارای اعتراض بر تصمیم خداوند نیست که او قادر و صاحب و حاکم مطلق است.

✓ در این آیه خداوند از حضرت عیسی (ع) سوالی روشنگرانه دارد: "آیا به مردم گفتی که تو و مادرت را معبود قرار دهند؟". خداوند با این سوال قصد نشان دادن زشتی ادعای مسیحیان گمراهی را دارد که عیسی (ع) و مادرش را خدا پنداشتند. پاسخ حضرت عیسی (ع) نیز روشنگرانه است: "تو منزه‌ی! شایسته نیست چنین چیزی را که حق نیست بگویم. خداوند! تو به گفته‌هایم، به نفسم و به غیب احاطه داری.

آیہ ۱۱۷ سورہ مبارکہ مائدہ

آیہ ۱۱۹ سورہ مبارکہ مائدہ

✓ خداوند در این آیه در مورد پاداش صادقان (راستگویان) می‌فرماید: قیامت روزی است که صداقت راستگویان به آنها سود می‌بخشد. و بهشت جاویدان برای آنها مهیا شده است. خداوند از کردار آنان راضی است و آنان از پاداش خدا راضی‌اند. رستگاری بزرگ اینچنین حاصل می‌شود.

✓ در این آیه ادامه پاسخ حضرت مسیح (ع) به خداوند چنین است: "به مردم گفتم که خداوند (پروردگار من و خود) را عبادت کنید. تا وقتی در میانشان بودم بر آنان گواه بودم و زمانی که مرا از میان آنها گرفتی، تو خود نگهبان آنها بودی و تو بر هر چیز گواهی.

آیہ ۱۲۰ سورہ مبارکہ مائدہ

این آیه دلالت بر «مطلق بودن حاکمیت الهی» دارد. یعنی فرمانروایی آسمانها و زمین و آنچه در آنهاست مطلقاً از آن خداوند است و او بر هر چیزی تواناست.

نتیجه اینکه: کسی شایسته عبادت و پرستش است که بر سر اسر عالم آفرینش حکومت دارد، نه حضرت عیسی (ع) و مادر بزرگوار ایشان که مخلوقی بیش نبوده‌اند و همه بزرگی و عظمت و معجزات این بزرگواران از طرف خداوند عالمان به ایشان اعطا شده است. آن هم به سبب ذلت در برابر پروردگار هستی و اخلاص در بندگی او و مطیع محض فرمان الهی بودن ایشان.